

Totížto svatá Trojice
to jest zasloužila,
aby byl až do třetíce
mučen, připustila,
a tak Otci sláva,
Bohu Synu chvála,
též i Duchu byla.

Všechny se v Janovi lekly
žily, prv spečený,
neb se byly rány spekly,
krví promíšený,
katí jej popadli,
na auve! nedbali;
hněvem rozlobeni.

Bez meškání přiskočili,
a jej do třetíce
k sloupu zase vyvýšili,
a co z Lobkovic
má: aby prozradil,
a nad Bohem zradil,
tak jemu mluvíce.

Tu zas byl, jak ho Bůh stvořil,
ten krví přikrytý,
oheň jej ze všech stran mořil,
od horkosti hbitý,
nemohl sebou hnouti,
ani vohlednouti,
tak jest byl přibitý.

Síru, smůlu, pryskyřici
do hromady dali,
sádlo, lůj, volej, živici
spolu zamíchali,
prsy i ramena,
nohy i kolena
tím namazovali.

Potom to všechno v hromadě
kati zapálili,
nedbali, že jsou ve smradě,
jen když ho trápili,
celé na něm tělo
hořelo, i tělo,
nic jsou nehasili.

Nýbrž víc, a víc plamene
k němu přidávali,
tekla krev jako z pramene,
nic nelitovali,
sádla, smůly, síry
do ohně bez míry
vždy přihazovali.

Tak ohněm jsa obklíčený
Sarkander plápolal,
hrozně tyransky zmučený,
svou tejnost zachoval,
nic nepropověděl,
aby třebaš věděl,
jenom zase volal:

*Vzdychání k Marii Panně,
k Ježíši, a k svaté Anně.*

JESUS MARIA ANNA!

oni se řehtali,
přijde Maria Panna
k tobě: tak se smáli,
až se všechna síla
nátury zhrozila,
ohněm šarovali.

Kdyby se byl v ohnížila
Sarkander proměnil,
byl by se, i každá žíla,
v tomto ohni změnil,
nebo byl přehrozný,
muž Boží, pobožný,
dobrým se odměnil.

Modlil se za svý trapice
i za soudce pány,
za katy a za biřice,
stále bez přestání,
vinšoval si věčně
zachovat skutečně
Krista přikázání.

Střeva, i srdce viděli
pod kůží koukati,
co tam vězí, nevěděli,
aniž vyskoumati
mohli z strápeného
nětco takového,
co mohli žádati.

Všechny kosti vytáhali
skůro z místa svého,
než tejnosti nezlámali,
a sekrytu jeho,
byl zapečetěný,
ač on byl zpečený
od kata zlostného.

Eja budiž Bohu sláva!
též rytíři jeho
Sarkandrovi budiž chvála,
že Boha milého
nehněval v trápení,
ani v tom mučení
neopustil jeho.

Byl věrný Kristu svému,
i Ferdynandovi,
králi Bohu milému,
spolu císařovi,
bral slova na váhu,
zachoval přísahu
Krista náměstkovi.

Pochodně uhasovaly,
když krev na ně tekla,
katí je zapalovali,
až se kůže scvrkla,
žily začernaly,
boky zamodraly,
nátura se lekla.

Sarkander zatím do nebe,
jak prvomučedník,
hlídal, a poroučel sebe
Bohu ten bojovník,
stálý v svém trápení,
nedbal na pálení,
Krista následovník.

Tu všichni: tento rebellant
bude čarodejník,
když trpí jako diamant,
to jest černokněžník,
má něco zašito
pod kůží, neb vlito
od matky bezbožník.

11

*Vlasů a nehtů pálení,
a flastry z vína škvaření.*

Protož ihned rozkázali
vlasý mu stříhati,
kommissařové kázali
nehty též řezati,
potom je spálili,
popel poručili
v trunku jemu dáti.

Mínili čary čárami
mistří odehnati,
čertový kouzly čertami
od něho zahnati,
zatím když to vypil,
jak prvé stálý byl,
nechtěl se nic znáti.

Tu oni s nim ukrutněji
začali jednati,
v vřelý směle a oleji
peři smáčovati,
ty zapalovati,
v hromadu dávati,
a na něj metati.

Item flastry z vína brali,
hrozné ukruťenství!
ty na kousky rozřezali,
jaké protivenství!
v směle vomáčeli,
na něho házeli,
proti člověčenství.

Kde se to jak živo stalo?
mluvte mladí, staří,
nebo kdy se komu zdálo?
Peři s flastry škvaří,
a na nahé tělo,
které již zemdlelo,
hází v tom žaláři.

To neslýchané trápení
žena vymyslila
kacířská, při mučení
když přítomná byla,
aby prej zvěděli
z něho, co by chtěli,
to jim poradila.

Tak se ze všech stran vařil
neviný spovědník,
a hůř než pečeně škvařil,
Ježíše služebník,
kat ohněm šaroval,
plamen rozmnožoval
i jeho učedník.

Jiní kolo natahují,
až praštějí kosti,
celý tělo roztahují
podlé své libosti,
žádný nelituje,
ani nezbraňuje,
nikdá není dosti.

Sarkander zas jak vohnížíl
v ohni obživoval,
a ačkoliv měl málo žíl
zdravých, se radoval,
prosil Boha svého,
by nikdá od něho
tu neodstupoval.

JESUS MARIA ANNA!
to často jmenoval,
jest to: jest pěkná panna:
kacíř vopakoval,
tak Boží Rodičku,
a Krista Maticku
slovem potupoval.

Ne tak Sarkandra mučení
přehrozně bolelo,
jak to rouhavé mluvení,
když slyšel, ranilo,
v kterým pro tu smělost,
a opovážlivost
všechno zatruhlelo.

Zatím kůže, i žebra
již na něm hořely,
všechny žíly, a bedra
velkým ohněm vřely,
ruce, nohy, čelo,
ano všechno tělo,
v plameni visely.

Když se pak maso spálilo,
tu začaly kosti,
všechno jeden oheň bylo,
a neměli dosti,
sádla přilívali,
síry přikládali
bez vší utrpnosti.

Přes tři hodiny trvalo
přítomné mučení,
všechno tělo roztrhalo
přetěžké pálení,
než ani slovíčka
vyšlo z spovědníčka,
krom samé mlčení.

Když víc nemohli soudcové
na to se dívat,
kázali kommissařové
oheň zalívat,
kněze zhozeného,
ze sloupu daného,
na zemi nechati.